

han, selv i den usleste Vraa, — ja netop i den, — vilde føle sig hundrede Gange mere lykkelig end i sin Faders Pragtgemakker . . .

Han var saa opfyldt af disse Tanker, at han slet ikke lagde Mærke til, hvorledes den unge Fyr, der var hans Kusk, gentagne Gange vendte sig halvt om imod ham, som om han vilde tiltale ham, og derpaa igen dukkede hurtigt ned i sin store Kavaj, som om han alligevel ikke turde. Men pludseligt blev han vækket af et højt, mangestemigt Raab forude paa Vejen. Slæden var kommen ned i en dyb Hulvej, hvor Sneen havde samlet sig i saa mægtige Driver, at Hestene maatte bevæge sig Skridt for Skridt mellem de alenhøje Snemure, der var opkastede til bægge Sider. Kusken holdt øjeblikkeligt Hestene an, og i Skæret fra den sidste Stump af Maanen, der endnu tittede op over Skybanken i Vest, saa' Kapellanen et halvt hundrede Alen forude en Flok Snekastere i travlt Arbejde. Noget nærmere, kun en Snes Skridt borte, stod en anden Skare Mænd, som støttede sig til deres Skovle, og disse Mænd var det, der havde genkendt Provstens Agestol og derfor blev ved at raabe:

„I kan vel bie lidt, hvem I saa er . . . I ser vel nok, at Sneen er skreden her . . . Vi er klar om et Øjeblik . . . Hvem er I for Resten?“